

[Inger Gautier Schmit.]

syn, der skal til, for at man med Tryghed kan se disse Børn anbragt paa Børne- eller Opdragelseshjem.

Jeg tror, man gennem hele denne Kommissionsbetænkning i høj Grad gør Uret mod de mange, som har sat hele Livet ind paa at være Fader og Moder for disse Børn, og som lever med dem og arbejder med dem, og hvis eneste og inderligste Ønske er at skabe disse Børn en god Fremtid. Hvem har mon mest Forstand paa, hvad der gavner saadanne Børn bedst, Forstanderen og hans Hustru, som lever med dem maaske fra deres sjette til deres fjortende Aar, eller et Tilsyn, som kommer nogle Gange og taler med dem? Mon dog ikke den, som lever daglig med dem i de mange Aar.

Derfor maa jeg beklage, at dette Udvalg slet ikke synes at have faaet Forstaaelsen af, hvilken Opgave der bliver løst paa vore mange Børne- og Opdragelseshjem paa en udmærket Maade. Der kan findes Fejl, det skal jeg ikke nægte, for alt Menneskeværk kan være fejlbart; men at Indtrykket af vore Opdragelseshjem i det store og hele maa være det, at vi med Tryghed kan anbringe vore Børn der, uden at fornyet Tilsyn skal ansættes, derpaa maa jeg holde.

Kommissionen henviser tillige til de daarlige økonomiske Forhold, som findes paa Hjemmene, og som maaske kan være Skyld i noget af den Kritik, der er fremkommet. Og jeg skal indrømme, at her er der en Del, der kunde være bedre. Men vi har det saa underligt her i Danmark: der er utallige Ting, vi har Raad til at give Millioner ud til, og som man ikke nærer Betænelighed, heller ikke fra Statsmagtens Side, ved at ofre Millioner paa; men naar det drejer sig om forebyggende Børneforsorg og Opdragelse af de mange af Staten anbragte Børn, har man i Tidernes Løb vist en forunderlig — maaske ikke Kærlighed, men Træghed i Forstaaelsen af, hvad der egentlig behøves.

Det Personale, der arbejder paa disse Hjem, har ikke tilnærmelsesvis saa gode økonomiske Kaar som vore almindelige Kommunalere, der underviser seks Timer og saa dog har deres Fritid derudover. Lærerne og Lærerinderne paa mange Opdragelses- og Børnehjem har foruden den daglige Undervisning Samværet med Børnene og er som Regel saaledes optaget, at meget ringe Fritid er dem beskaaret. Dette er selvfølgelig urimeligt, og hvis man ønsker gode Medarbejdere fremtidigt, maa dette Forhold sikkert ændres. Det peges der paa

i Kommissionsbetænkningen, og dette er glædeligt, for her vil rimeligvis ske en Ændring.

Men tillige vil jeg pege paa, at den forebyggende Børneforsorg bestandig arbejder under de mest anstrengte økonomiske Kaar. Udviklingen er nemlig saadan, at flere og flere Mødre anbringer deres Børn paa Vuggestuer, Spædbørnshjem, Fritidshjem. Man kan sige, at det er en uheldig Udvikling, at Mødrene ikke selv kan opdrage deres Børn og have dem i Hjemmet, og vi kan alle sammen indrømme, at det var langt det bedste, hvis Moderen ikke behøvede at gaa ud paa Arbejde, men kunde blive hjemme og have sine Børn om sig. Men naar nu Forholdene, ikke mindst her i Storbyen, er saadanne, at Tusinder af Mødre gaar ud i Selverhverv og anbringer deres Børn paa Vuggestue eller i Fritidshjem, saa maa man alligevel hellere indrette sig efter disse Forhold og fremskaffe de fornødne Lokalteter, saaledes at Mødrene kan faa anbragt deres Børn paa virkelig betryggende Maade. Jeg har nylig hørt, at man for at faa sit Barn ind paa en Vuggestue bogstavelig talt maa melde det ind 7 Maaneder før det bliver født for overhovedet at gøre sig Haab om at faa Plads til Barnet paa en saadan Institution.

Dette er ganske urimeligt. Vi taler saa meget om Landvinding, der bliver givet Millioner ud dertil i dette Land, og det er godt; men jeg kan forsikre, at den bedste Landvinding er at tage vel imod den kommende Slægt og sørge for, at den faar gode og hygiejniske Forhold at leve under og ikke stadig er i økonomisk Betryk.

Derfor maa jeg mene, at man bør skænke de nyfødte langt større Opmærksomhed, end man har gjort indtil dette Øjeblik. Man bør ikke være saa træg med at gennemføre noget, som kan lindre den store Trang, der er i Øjeblikket. Jeg, som selv beskæftiger mig med mange af disse Ting, ved, hvor svært det er blot at faa udvidet et Mødrehjem og faa skaffet større Plads. Til Trods for, at man daglig maa afvise Mødre og Spædbørn, som i saadanne Hjem kunde hjælpes over en kritisk Tid, saa varer det Maaneder og halve Aar at faa en saadan Sag frem. Den bliver ved med at ligge i de offentlige Kontorer, og spørger man: Hvor ligger den Sag egentlig, hvorfor fremmes den ikke, har man ikke Lyst til at fremme den? — saa er alle enige om, at det er en god Sag. Jo, den skal støttes, siger Ministeren, og det samme siger Borgmesteren. Man begriber ikke, hvorfor den da ikke ser Dagens Lys. Hvor-